

יואל יקר,

אני עומד כאן היום כחבר, שותף וקולגה שלך בחוג לפסיכולוגיה, במכון לעיבוד מידע וקבלת החלטות (המעמק"ה), ובמרכז מינרבה. המקומות האלה היו עבורך – כמו לרובנו – לא רק מקומות עבודה אלא הבית העיקרי מחוץ לבית – שבו אנו מבליים את רוב שעות היממה – והרבה פעמים מעבר לזה. ומכאן התחושה שאנחנו מאבדים לא רק קולגה לעבודה, אלא, בן בית – בן משפחה.

יואל, אתה הגעת לחוג ולמעמק"ה הרבה לפניי – היית אחד מדור המייסדים שבמאמצים רבים ומתמשכים בנית, תרמת והבאת אותנו למקום של מצוינות שאנו נמצאים בו היום. מעבר להישגים שלך כחוקר ומדען, אתה בלטת בנוף כאיש צוות וחבר, כמי שתמיד היה מוכן לעזור לאחרים ולתרום מזמנו למטרות של הקבוצה – ולהתנדב לעשות מעל ומעבר לחלקו היחסי בעבודה.

התכונות האלו הביאו אותך בזמנו לקחת על עצמך את התפקיד של ראש המוקד לארגונומיה וגורמי אנוש, תפקיד שביצעת במסירות ובהשקעה רבה עד שמחלתך מנעה ממך להמשיך – וגם אז בחודשים הראשונים התעקשת והמשכת לעבוד ולשלוח משימות מהמחשב הנייד ממיטתך בבית.

יואל, כאיש מדע ומורה (ואני הכרתי אותך כשניהם), היית ידען ו-scholar אמיתי – קראת כול מה שאפשר לקרוא בנושאים רבים ומגוונים, ואחר כך זכרת כל פרט, כל שם, כל שנת פרסום. לפני שהיו מאגרי מידע כמו Wikipedia ו-Google Scholar היינו באים אליך, והאמת שגם אחר כך, כדי ליהנות מחברתך וכדי לזכות בתובנות שלא נמצאות בשום מאגר דיגיטלי.

ואמנם – מעבר לכול – היית בן אדם, כנה וצנוע, עם לב חם ורחב, מלא חוש הומור ואהבת חיים – כל התכונות שגורמות לקולגות ולתלמידים שלך לרצות לבוא לאוניברסיטה – או לימי גיבוש, ארוחות ואירועים אחרים – בציפייה לפגוש אותך.

תחסר לנו מאד – יהי זכרך ברוך.